

AYLA ÇINAROĞLU

Altın Kanatlı, Topçin

Resimleyen: Ayşe Çınaroğlu

AYLA ÇINAROĞLU

Altın
Kanatlı
Topçin

ALTIN KANATLI TOPÇİN

© 1995, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ayla Çınaroğlu

RESİMLEYEN: Ayşe Çınaroğlu

KAPAK TASARIMI: Cemil Denizer

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 1995

Altıncı Baskı: Ağustos 2017 (2000 adet)

(İlk beş baskı toplam 11.000 adet)

(İlk dört baskı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-605-9153-04-1

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

AYLA ÇINAROĞLU

Altın Kanatlı Topçin

Resimler: AyĐe ınaroĐlu

 tudem

AYLA ÇINAROĞLU

1939 yılında Ankara'da doğan Ayla Çınaroğlu, 1961 yılında Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Grafik Sanatlar Bölümü'nü tamamlayarak grafiker olarak çalışmaya başladı. 1972'den bu yana çocuklar için yazmaya ve kitaplarının bir bölümünü resimlemeye devam eden Çınaroğlu'nun öyküleri ve şiirleri birçok çocuk dergisinde yayımlanmıştır. Türkçe ders kitaplarında da eserlerine yer verilen Çınaroğlu, bazı yurt dışı basın organlarında yazar ve çizer olarak tanıtılmıştır. Kalem aldığı bazı oyunları Devlet Tiyatroları ve İstanbul Şehir Tiyatroları repertuvarlarına alınmıştır. Ayla Çınaroğlu, 2006 yılında ÇGYD (Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği) önerisi ile IBBY (International Board on Books for Young People) Yazın Onur Listesi'nde (Certificate of Honor for Writing) yer almıştır. 2007 yılında Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde adına özel bir sempozyum düzenlenen Ayla Çınaroğlu 2008 yılında ÇGYD tarafından IBBY Andersen ödülü Türkiye adayı olarak gösterilmiştir.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Çikolatayı Kim Yiyecek (öykü)

En Büyük Takım Bizim Takım (öykü)

Beyaz Benekli At (öykü)

Altın Kanatlı Topçın (öykü)

1

Anneme, babama ve polis amcalara Topçin'i anlatmaya çalışmam boşuna olurdu tabii. Ben de hiçbirine sözünü bile etmedim. Düşünsenize, ilk anlattığımda Nesrin bile inanmadı.

Nesrin kim mi?.. Nesrin benim teyzem. Gerçek teyzem işte, yani komşu teyze filan değil. Ama başka teyzelere benzemez o. Üstelik de çok genç olduğu için, herkesin yanında ona 'teyze' dememden hoşlanmaz. Ben de ona 'Nesrin' diyorum, çünkü adı bu.

Ama kimi zaman da ondan söz ederken, kimse saygısızlık ettiğimi düşünmesin diye 'Nesrin teyzem' derim.

Neden başka teyzelere benzemediğini anlamak için onu görmeniz yetmez. Birazcık konuşmanız gerekir. Önce ona şöyle ilginç, duyulmamış bir şey söylemelisiniz. Uyduruk bir şey de olabilir.

O hemen kaşlarını kaldırıp gözlerini kocaman kocaman açar ve, “Yapma yav!..” der. Sonra da sorular sorar. Öyle komik sorular sorar ki katılırsınız gülmekten. Yani işte öteki büyüklerle böyle bir şey söylediğinizde olduğu gibi olmaz; burnunuzu duvara çarpmış gibi olmazsınız onunla konuşurken.

O pazar günü büyük korulukta gezmeye gittiğimizde keşke Nesrin teyzem de bizimle birlikte olsaydı. O hemen inanırdı bana; zaten inandırmaya da gerek kalmazdı ki, olan biteni kendi gözleriyle görmüş olurdu. Çünkü o anda benim yanımda olurdu zaten.

Hep birlikte bir yere gittiğimizde; yani annem, anneannem, babam, ben ve o, ailece bir yere giderken, hep benim yanımda olur teyzem. “Haydi, ördek ailesi yola çıktı.” diye başlar, hepimizi güldürür. Yolda yan yana yürürüz, lokantada, çay bahçesinde, dolmuşta, otobüste onun yanına otururum. Tabii otobüs kalabalıkta da kucağına...

Ama ne yazık ki o pazar gnk geze Nesrin yoktu ite. Selim amcalarla birlikteydik. Selim amca, Belgin teyze, Canan abla ve Canan ablanın yeni nianlısı vardı.

Canan ablanın yeni nianlısını ilk kez gryorduk, yani herkes biraz fazlaca kibar ve biraz da ciddi davranıyordu o gn.

Selim amca her zamanki o tatlı akalarını yapmamak iin kendini zor tutuyordu. Belgin teyzeyle annem, çoğu zaman yaptıkları gibi arada bir fısıldamıyor, Nilgn teyzenin rk giysilerini eletirmiyorlardı.

Babam da, tam yanımızdan geçerken iğrenç sesler çıkararak yere tüküren adama yakıştırdığı adı, “eşş...” diye tam söyleyecekken vazgeçiyor, “Pis herif!”, demekle yetiniyordu.

Şimdi artık Canan ablayla yeni nişanlısının nasıl davrandıklarını da hiç anlatmayayım ister-seniz. Bilirsiniz işte, yeni nişanlılar yakın akrabalarının yanında nasıl davranırlarsa öyle davranıyorlardı.

Yani açıkçası, çok sıkıcı bir gezintiydi. ‘Ah, keşke Nesrin şimdi burda, bizimle olsaydı,’ diye düşünüyordum. ‘O burda olsaydı çok hoş ve eğlenceli bir gezi olabilirdi...’

Bir süre sonra, artık bu sıkıcı havadan kurtulabilmek için, sanki teyzem yanımdaymış gibi davranmaya karar verdim. Kendi kendime –ama içimden tabii– teyzemle konuşmaya başladım.

Ben:

– Nesrin, var mısın koşmaca oynamaya?

Nesrin:

– Oynardım ama şimdi biraz ayıp olur bu cici hanımların, cici beylerin yanında...

– Hiç de bile olmaz. Bakalım karşıdaki şu koca ağacın yanına hangimiz daha çabuk varacağız? Haydi koş!...

Annem:

– Mine!.. Koşma, düşeceksin...

Gördünüz mü işte, teyzem olsaydı ne güzel koşardık. Ama o yanımda olmayınca yaptığım her şeye karışırlar. En iyisi biraz arkalarından yürümek.

– Mineciğim, arkada kalma, sonra kaybolursun.

Ya da hemencecik kaybolacağımı sanırlar.

Ama doğrusunu isterseniz, bu konuda yakınmaya pek de hakkım yok; üstelik onlara, yani annemlere hak vermem gerekiyor. Çünkü o pazar günü gerçekten de kayboldum. Ama, isteyerek olmadı ki... İsteyerek kaybolur muyum hiç?..

Ne yapayım işte, bir yerde ilginç bir şey gördüğümde hiç dayanamam. Yani parlak bir taş, güzel bir çiçek, renkli bir cam parçası, resimli bir kâğıt parçası filan... Hiç dayanamam görünce, nerede olursam olayım, gidip yakından bakmak isterim. Ellemesem bile bakmak, biraz incelemek isterim.

Ama teyzem de öyledir. O da her şeyi inceler, ilginç, tuhaf yanlarını bulur. Her şeyden bir komiklik bulup çıkarır mutlaka, katıla katıla güleriz.

İşte o gün de, korulukta yürürken yoldan biraz içerde, ağaçların arkasına doğru parıldayan bir şey gördüm. Bizimkiler kendi aralarında konuşmaya dalmışlardı, beni unutmuş gibiydiler.

Hemen gidip bir bakmak istedim; çabucak bir bakıp dönecektim. Ama biraz yaklaştığımda o şey uçmaya başladı birden. Yoksa bir arı mıydı?.. Yok, arı değildi. Arıdan biraz daha büyük tuhaf bir böcekti, ama çok parlak ve harika bir böcekti.

– Dur güzel böcek, dur, kaçma...

Koştum arkasından.

– Dur ne olur, bir kerecik bakmak istiyorum sana, yalnızca bakacağım, dur... Sana zarar verecek değilim, inan bana. Dur artık hadi, uçma. Sen zararsız bir böceksen ben de zararsız bir insanım işte, ne olur, güven bana...

Altın Kanatlı Topçın

Uyuyordu.

Altın renkli kanatları ve
gövdesindeki mor benekçikleri
karanlıkta küçücük titreşimlerle
parılıyordu.

Daha önce, koruluktaiken
görmediğim bir şeyi
o zaman gördüm ilk kez.
Başının üstünde,
tam tepesinde de minicik,
parlak yeşil bir nokta vardı.

ISBN 978-605-9153-04-1

9 786059 153041

www.tudem.com